

En skam för pressen.

Ingenjör Torsten Kreuger är säkerligen ärligt övertygad om att han var oskyldig till det brott för vilket han dömdes år 1933. De som inte utomordentligt ingående studerat denna omfattande och komplicerade fråga saknar möjlighet att bilda sig någon bestämd uppfattning. Att hr Kreuger gång efter annan begär resning i målet är väl förståeligt. Likaså är det begripligt att hans omdöme påverkats av den långa kampanjen och att han därför gör sig skyldig till påståenden vilka är överdrivna eller orimliga, ofta gemena.

Men det är en skam för pressen att hr Kreugers innehav av två tidningar skall göra det möjligt för honom att systematiskt sprida de mest våldsamma beskyllningar mot institutioner och enskilda personer, levande och döda, beskyllningar på heder och ära som ofta ej alls hör till rättssaken och vilkas grundlöshet ofta är uppenbar. Något liknande har vad stora tidningar beträffar aldrig förekommit i Sverige; man får gå till en del utländska skandalblad för att finna en motsvarighet. Dag efter dag, år efter år kommer i eljest respektabla tidningar dessa anklagelser för brott, oärlighet, sammansvärjningar och intriger, byggda på fria fantasier och konstruktioner.

Det tycks redan ha blivit ett slags tradition att inte reagera inför detta. De överfallna håller tyst — ofta är de döda och har ingen talan —, offentliga personer berör inte saken, pressen utanför de till hets brukade or-

ganen är tyst. Delvis beror väl detta på att man anser beskyllningarna vara så vettlösa att ingen tror på dem; vad den breda allmänheten beträffar är detta sannolikt en alltför optimistisk hypotes. Delvis lär orsaken vara att människor är rädda för den oavlätliga smutskastning i hr Kreugers tidningar som blir svaret på varje kritik. Enligt vår mening är det nödvändigt att någon gång erinra om kampanjens verkliga karaktär; det finns folk som tolkar en ständig tystnad som ett erkännande.

Av de i övrigt oförvitliga tidningsmän som genom sin inställning är tvungna att medverka i eller med sina namn ge stöd åt trafiken kan inte något inskridande väntas; i vissa fall har de tydligen sökt att genom en ändring av sin officiella position i vederbörande tidning göra sig fria från formellt ansvar eller markera ett avståndstagande. Man borde däremot kunna räkna på att personer som ständigt uttalar sig i allmänna frågor någon gång sade ifrån. Det borde, för att ta det närmast till hands liggande exemplet, vara naturligt för folkpartiets ordförande att bryta tystnaden då den tidning i vilken han medarbetar beskriver avlidna liberala ledare — vilkas heder står över varje misstanke — som skurkar. Över huvud är det betänkligt att i den livliga svenska debatten kring demokrati och press ingen pekar på den skamfläck som alla är medvetna om.